

og med Hensyn til hvilken det paalægges Læremesteren at afgive den fornødne Tid, stiller Udvalget senere et Forslag, nemlig til § 9. Det fjerde Vædringsforslag er til § 7, og den foreslaaede Affattelse gaar ud paa nogen Forandring i den Maade, paa hvilken Arbejdstiden og Fritiden for Lærlingene skal bestemmes. Lærlinge under 18 Aar skal jo ind under de unge Menneſter, der omhandles i Loven af 23de Mai 1873, og forsaavidt Lærlingen saaledes bestjæftiges i Fabrikken, er det naturligt, hvad der ogsaa staar i Regjeringens Forslag, at Arbejdstiden og Fritiden bestemmes efter Reglerne i den nævnte Lovs §§ 2 og 3. Hvad dernæst Haandværkslærlinge angaar, mener man, at Arbejdstiden passende kan ansættes til 12 Timer, dog ikke 12 paa hinanden følgende Timer, blandt Andet af den Grund, at Undervisningen jo kunde falde i de 12 paa hinanden følgende Timer, og Udvalget mener ikke, at den Tid, i hvilken Lærlingen erhverver eller modtager Undervisningen, skulde regnes fra hans Arbejdstid. Dernæst er der endelig med Hensyn til Haandværkslærlinge og Handelslærlinge under Et foreslaaet, at der i Reglen ikke maa paalægges dem Arbejde mellem Kl. 9 Aften og Kl. 5 Morgen. Endelig har man foreslaaet en ny Paragraf om, at paa Folketirkens Søn- og Helligdage maa ingen Lærling i Reglen anvendes til noget Arbejde i Mesterens Tjeneste efter Kl. 9 Morgen. Disse forskellige Vædringsforslag findes under Nr. 4 og 5. Under Nr. 6 har Udvalget foreslaaet nogle Forandringer i § 9. Forandringerne gaa dels ud paa, at der ikke gives nogen Regel for, under hvilken Vejledning Lærlingen skal modtage den Undervisning eller Vejledning i Faget, som Læretiden har til Hensigt at give ham, men at der skal sørges for, at han i Læretiden kan oplæres til at blive en dygtig Haandværker, og saavidt muligt sørges for, at han efter Læretidens Udløb kan aflægge Svendeprov, idet det da er ligegyldigt, om det er Mesteren, der personlig giver ham denne Vejledning, eller en anden fagmæssig uddannet Mand eller flere saadanne Mænd paa Værkstedet. Det, som er det Vigtigste, er, at den Mester, der antager Lærlingen i Lære, søger for, at han opnaar den fornødne Dygtighed. Men ved Siden af denne Færdighed er det

i mange Fag nødvendigt, at der med det Samme opnaas en Art theoretisk Færdighed, en vis Dygtighed i Tegning og Regning, fordi en Prøve deri for forskellige Fags Bedkommende er knyttet til Svendeproven; derfor mener man, at det er en Pligt for Mesteren at sørge for at give den fornødne Tid til at faae den behørlige Undervisning, for at han kan aflægge denne Prøve samtidig med Svendeproven. Dermed er det slet ikke sagt, at man ikke anser det baade for gavnligt, ønskeligt og nyttigt, at Lærlingen opnaar endnu større Færdighed, men der sættes derved en Begrænsning for Mesterens Forpligtelse; og det Minimum, man i saa Henseende her har sat, er, at Mesteren skal give Lærlingen den fornødne Tid til i en af de paa Stedet værende Handels- eller tekniske Skoler at erholde den til Udførelse af en saadan Prøve fornødne Undervisning samt have Tilsyn med, at Lærlingen benytter denne Undervisning paa en forsvarlig Maade." Vædringsforslaget under Nr. 7 til § 10 er slet ikke Andet end en Tydeliggjørelse af Paragrafens Mening. Ved Vædringsforslaget til § 11, som jo gaar ud paa at "forinden en indgaaet Lærlingekontrakt lovligt er hævet, maa Lærlingen ikke af nogen Anden tages i Lære eller anvendes som Medhjælp ved noget Næringsbrug" — er det foreslaaet, at der i Stedet for Ordene "ved noget Næringsbrug" sættes "i samme Fag". Man anser det nemlig for en altfor stræng Bestemmelse, at Lærlingen aldeles ikke, saalænge Lærlingeforholdet ikke er lovligt hævet, maa arbejde ved noget andet Næringsbrug. Man mener, at det maa være tilstrækkeligt, at han ikke maa søge Bestjæftigelse inden for det Fag, som han er oplært i. Naar der endelig i Lovforslagets § 15 staar, at "naar Mesteren dømmes til Fængselsstraf i over en Maaned, eller naar han har hendsiddet i Varetægtsarrest i over 2 Maaneder", kan Kontrakten hæves af Lærlingens Forældre eller Værgen paa hans Vegne, medmindre Lærlingens Uddannelse under Mesterens Fraværelse ledes af en fagmæssig uddannet Mand, lægges der jo her slet ikke Vægt paa, at det er Fængselsstraf, Mesteren har været underkastet, eller paa, at han har siddet i Varetægtsarrest, men Vægten ligger paa, at han har været fraværende fra sin Forretning i saa lang Tid, hvorved